

Påske: at følges ad

konfirmands billede 2006 af "de helliges samfund"

Prædiketanker til påske 2020 -om hverdags-undere

Mine tanker her til påskedag 2020 tager udgangspunkt i fortællingen hos Markus.
Markus 16,1-8.

Jeg vælger hans fortælling i år, fremfor Mattæus', fordi den er så beskeden.

Markus fortæller meget neddæmpet om påskemorgen og dens håb. Og fordi der er denne stilfærdighed, så giver det os mulighed for at forbinde vores egen hverdag med det.

Det kan vi godt have brug for i den her krævende karantæne-tid, synes jeg.

Kvindernes bekymring er det første, jeg vil tage frem. For bekymringer kender vi.

De tre kvinder er på vej til en opgave, for de skal salve den døde krop. Men undervejs er de optaget af, hvordan de dog skal få væltet den store sten væk fra gravhulens indgang.

"Hvordan skal vi få klaret det?" "Hvordan skal vi fjerne en sten, som er så tung, - det er umuligt at flytte den, ja bare rokke den?"

Den konkrete umulighed fylder dem fuldstændigt.

En spærring. En sten, der spærrer for at de kan komme i gang med at få gjort det, de skal.

En slags spærring, som man ikke kan se sig ud over. Som spærrer, så man hverken kan se hvad, der er bagved eller hvordan, man skal gøre bagefter.

Det er udsigtsløs. Der er ingen udvej. Ingen fremtid, - man kan i hvert fald ikke se den.

Sådan ser jeg den store sten, der er sat for indgangen.

Den spærrer. Den spærrer fremtiden.

Den store, tunge sten for indgangen – er som et billede på andre slags spærringer, vi kan blive udsat for i vores liv. Den dér form for umulighed, som vi ind imellem erfarer og som gør, at man ikke kan se sig vej ud. Man synes, det er udsigtsløs. Der er ingen vej frem. Ingen løsning. Man ser en opgave, der skal løses eller man lever i noget, hvor der skal findes en udvej, - men man kan ikke! Ja, man kan ikke engang forestille sig hvordan.

"Hvordan skal vi dog vælte stenen fra graven, for den er jo meget stor", - det er deres umulige opgave. Den giver Markus os mulighed for at sætte os ind i.

Men, der er heldigvis noget mere, som vi kan spejle os i, og det er, at de følges ad. At de taler sammen.

Noget så selvfølgelig. Og livsnødvendigt. Så helt igennem en trøst, at når vi ikke kan se os vej igennem, så er det en lindring at have nogle at følges med, Nogen at tale med.

Om det er store bekymringer, umulige livsopgaver eller det er mindre bekymringer, der tynger sindet, - når vi er alene med det, så bliver det umulige endnu mere umuligt.

Men har vi én at lette vores hjerte hos, så lindrer det.

De tre kvinder går og taler med hinanden om den tunge sten – de ved stadig ikke, hvad løsningen er. Men så siger de: ”hvem skal vi få til at hjælpe os?”

Og allerede her kommer der en lille sprække, så lidt fremtid kan pible ind.

For de kan tale med hinanden om det, og er ikke længere overladt i egen stumme magtesløshed. Mens de taler om, at de ikke kan klare det selv, så kommer erkendelsen: ”vi må have en til at hjælpe os.”

”Ja, det giver da sig selv” tænker vi måske, - men, det er nu alligevel et lille hverdags-under. Og det er det hver gang, nogle mennesker finder sammen og finder ud af at spørge om hjælp. Man kan stå i en umulig en situation, hvor man ikke ser nogen fremtid bagefter. Men så huskes man på, at det er der andre før mig, der har måttet klare. ”Andre før mig” - jeg er altså ikke alene om det her.

Og lige dér, hvor man ikke har ladet sin magtesløshed isolere sig fra andre mennesker, lige dér kommer der en sprække, så fremtiden kan begynde at pible ind.

Så er vi allerede på vej.

Så er vejen så småt begyndt at blive åbnet. Magtesløsheden blev ikke til håbløshed. Man har ikke givet op. Man har set én sten, måske et bjerg af en sten der skal flyttes, - og man kunne ikke. Men af underfulde veje fik afmagten ikke magt over én.

Hver gang det sker, er det et under, et hverdags-under.

De tre kvinder følges ad. Der er altså andet at sige om de tre kvinder, end at de er sortklædte og fortvivlede. Det er de, men de er også noget andet og mere, for de følges ad.

Da de kommer til gravhulen er stenen væltet fra. Deres bekymringer var uden grund. Deres afmægtighed over for en for stor opgave viste sig at være grundløs. Det havde løst sig.

Og her stopper jeg op.

Lad os blive her et stykke tid.

For måske var påskemorgens opstandelse netop det! I de første øjeblikke bare det!. At den umulige opgave, som de ikke havde kunnet se sig ud af, var blevet løst. At stenen var væltet fra.

Jeg er altså slet ikke gået ind i gravhulen endnu eller har set lys-englen eller hørt hans ord endnu, men står udenfor og ser, at stenen var væk.

Den, som kvinderne havde været optaget af, at de skulle få væk. Det helt hverdagsagtige, hvor vi bekymrer os og ikke ser nogen løsning. Og så, når vi når derhen, billedligt talt når dertil, så kan det have fundet sig en løsning. Der er banet en vej.

Det øjeblik, hvor kvinderne ser, at stenen er væltet fra må have været øjeblikke af lettelse. Lettelse og forundring.

Måske er det sådan, vi oplever påskemorgens opstandelse: noget der var umuligt, viste sig at være til at have med at gøre, da man nåede derhen. Bekymringen inden og det, man frygtede, viste sig at være grundløs. Stenen, der spærrede, var væk.

Og til slut: hvis vi nu går de sidste meter ind i gravhulen sammen med kvinderne, billedligt talt, så kan disse skridt være et billede på et tidsrum. Det tidsrum, som vi er nødt til at bevæge os igennem, for at forstå hvad opstandelse også er.

Kvinderne får nemlig ikke kun lov til at opleve, at det umulige og tunge blev fjernet bare for dem. At de var særligt udvalgt.

Men i gravhulen får de at vide, at det vil gælde alle mennesker, - og det skal de gå i gang med at fortælle videre.

De skal hjem og fortælle, at hvor mennesker lever, dér går Gud med. Gud lever i mennesker som mulighed for forandring, som håb, som kærlighed. De skal fortælle, at det de havde set og hørt fra Jesus, vil fortsætte i mennesker.

De fortvivlede kvinder blev forandret. De begyndte at give håb videre.

Et hverdags-under. En påskemorgen, der kan erfares, når som helst.

Glædelig påske!

Inger